

ELŐSZÓ

1996-ban jelent meg a JATE BTK Összehasonlító Irodalomtudományi Tanszéke gondozásában a *Szövegek között* című tanulmánykötet, amely egy 1995-ös értekezés anyagát tartalmazta. A szegedi és a budapesti egyetemi hallgatók, posztgraduális hallgatók, a magyar kutatás legifjabb nemzedékének képviselői adtak számot az irodalomfogalom és irodalomértelmezés változásairól, illetőleg arról, milyen irodalomtudományos kérdés foglalkoztatja őket (és miért?). A kötet fogadtatásának sikerén fölbuzdulva, ezúttal szegedi, nagyon ifjú és még ifjabb kutatók munkáiból sikerült összeállítanunk egy kötetet. Az 1997-es miskolci OTDK-ra készülve születtek olyan dolgozatok, amelyek a szélesebb körű publicitást igényelték, mivel reprezentálták a tanszéken és környékén folyó gondolkodást. Aligha lenne célszerű tézisszerűen összegezni: miféle irányok, „iskolák”, elméleti előfeltevések szerint dolgoznak azok, akik ebben a kötetben szóhoz jutottak. Éppen a kutatói szabadság, az önálló útkeresés demonstrálása a kötet egyik meghirdetett célja. A tanszék hallgatói, posztgraduális vagy végzett hallgatói maguk választanak témát, kutatási módszert, s a többiek szemináriumokon, vitaüléseken szembesülnek ezekkel, úgy foglalnak állást, hogy sem le-, sem meggyőzni nem akarják az előadót, a szerzőt, hanem azon töprengeni: vajon érdemes-e azon az úton elindulni, földereng-e egy értelmes cél, a dolgozat készítésébe fektetett energia arányban áll-e a végső vagy ideiglenesnek szánt produktummal.

Jórészt diákköri dolgozatokat kapunk, olyanokat, amelyeket külső és belső lektorok véleményeztek, de amely lektori véleményeket sem a szerzők, sem a szerkesztő nem érezték kötelező erejűnek. Hiszen szerzőnek-szerkesztőnek megegyezik a véleménye (és főleg ebben egyezik meg), hogy mindenkinek magának kell rálelnie témára, módszerre, kérdésre, az ellenvélemény, a vita inkább kétségeket ébreszt, mint cáfol, inkább problémákat vet föl, mint elvet. A szerzők ma itt tartanak, itt és nem másutt, ennyit tudnak, így gondolkodnak, és ebben benne van, hogy holnap meg holnapután, vagy akár a kötet megjelenésekor már nem egészen így gondolkodnak, már máshol tartanak. A szerzők és a szerkesztő úgy vélik: nemcsak hogy kétszer nem lépünk ugyanabba a folyóba, hanem

a másodszori belépéskor magunk sem vagyunk már ugyanazok, mint korábban.

Az azonban szükségesnek mutatkozhat, hogy a megteendő úton állomásokat, a körütekintésre, a(z ön)szemlélődésre alkalmas helyeket jelöljünk ki, valamint hogy a továbbhaladáshoz erőt és tudást, anyagot és szempontokat gyűjtsünk. A pillanatnyi megállás helye és ideje: két mondat, két gondolat között...

Szeged, 1997. május végén